

A cor obert

Uns quants lectors de diversos mitjans envien missatges a uns altres lectors. La secció "Corazonadas" d'*El Periódico* rep més de mil cartes setmanals. Els missatges ja no viatgen en ampolles. Suren en pàgines que algú troba fàcilment.

Aquests han estat batejats com els temps del despassionament. Els últims anys s'ha posat de moda expressions com "síndrome d'inhibició del desig" i l'exemple del "Minitel" francès s'ha exhibit com la mostra de l'asèpsia que suposadament impera. Partidaris d'una tecnologia més primitiva, són cada vegada més els que practiquen el "degollament" dels seus cors cap per avall escrivint unes ratlles amb un estil a vegades àgil, d'altres molt cursi.

UNA TRADICIÓ ARRELADA

Les revistes especialitzades sempre han tingut un abundant correu d'intercanvi (de *software*, discos, màquines de cosir i cromos) i les revistes juvenils han tingut de sempre clubs d'amics que se'n feien socis a través de la bústia. La majoria dels diaris tenen la seva secció de "contactes". Hi apareixen tot de "llops solitaris" que busquen "relacions serioses" o "submissió total". Encara que provin d'evitar-ho, quasi tots aquests intents de contactar inspiren més aviat llàstima. Firmes sense sentit del ridícul demanen carícies per caritat. La mena de gent és més o menys retratable en una sola foto: entre 30 i 40 anys, pretenciosos (de llestos, d'amants) i mentiders, perquè si tot el que hi diuen fos veritat no usarien un estil suplicant.

Hi ha seccions amb "contactes" una mica més polits: més paraules i menys inicials. Donen més joc. Però al final, s'assemblen als altres.

La revista *Ajoblanco*, que amb una secció d'aquesta mena s'ha guanyat un cert crèdit, incorpora principalment propostes d'encontres entre mascles esnobs (amb abundants i pesadíssimes referències a la cuina xinesa, a una pel·lícula tan ben il·luminada o a aquell paràfrag d'un llibre que es veu que és definitiu).

El diari basc *Egin* trau els dilluns una secció de "Saludos/Agurak" que inclou missatges per a diferents persones. I es publiquen respostes als missatges. En basc i castellà, la correspondència que hi apareix és una mescla de notes de grups juvenils, avisos per a dones i textos sospitosos. Per exemple: "En Oreteta la pelea sigue adelante. No nos vamos a achantar. Jotake. Oreretako Jarrai". "Tu eres el txato y tu hijo sera nuestro txatico". "Josetxu: quien te ha visto y quien te ve. Mucho andas con Helen y es senal que algo se cuece". O: "No estéis mucho tiempo de vacaciones en Alcalá, que os queremos ver en el pueblo. Así que comenzad a cavar túneles". Tots aquests textos corresponen a l'*Egin* del 21-1-91. El mateix dia que hi sortia aquest: "Joseba, Josune, Igone eta Josetxurenzat: agur bero bat Catalunya komandoaren partetik. ¡Gora el pa amb tomaquet!".

La diferència evident, en aquest terreny, la marca la secció dominical "Corazonadas" del diari barceloní *El Periódico*. Fa entre tres i quatre anys que funciona aquesta secció, que va començar com un faldó de pà-

gina, i que ara n'ocupa una, podria ampliar-se ben aviat per a contestar l'èxit que ha tingut. La decisió que aleshores va prendre el periodista Joaquim Coca ha fet d'aquella prova una bústia que rep més de mil cartes cada setmana.

Sota el títol de "Sensaciones" recullen missatges per a gent desconeguda, impulsos que provenen d'un moment: "5-1-91. Ars Studio. 3.00. Tú morena, jersey negro y tejanos. Yo rubio, cazadora de cuero, junto amigo con gbardina. Miraste mucho. Deseo conocerte. Escríbeme". Aquest paio tan coent feia bé de portar l'amic, per fer-se identificar. I deixa les seves dades confiant que la morena de jersei negre llegeixi *El Periódico*. El diari francès *Liberation* també publica, no sempre, missatges d'aquest estil. Gent que ha vist gent al metro, probablement amb aquest diari sota el braç. Però la majoria de les notes de *Liberation* pertanyen a la tribu dels que exhibeixen el *look* intel·lectual a favor de les balenes i mozartia.

A les "Corazonadas" és on amb el temps s'ha creat un autèntic servei de missatgeria. Iosu de la Torre, cap del suplement "La gente", on es publica aquesta secció, explica que "s'arxiven a l'ordinador totes les referències segons el pseudònim amb què firmen". Hi ha qui es dedica només a enviar missatges i a esperar respostes, però que no pretén conèixer ningú. Com un joc. Un joc que compta amb firmes habituals com aquestes: Estel Nave-

gant, Corazón de León, True. Hielo Mortal o Pretty Woman. Aquesta originalitat que espanta es correspon al fet que la gran majoria dels comunicants són adolescents. Però la gran majoria no vol dir tots. De la Torre comenta el cas d'un home al voltant dels quaranta que va acudir a la redacció suplicant que el diumenge següent es publicqués la seva "Corazonada". La seva dona estava començant els tràmits de la separació i el tipus estava convençut que si ella llegia el seu missatge al diari seria molt més efectiu el seu intent de fer-la desdir-se'n que no parlant-hi. L'hi van publicar.

També hi ha qui se cita. Com aquest missatge del 20-1-91: "Dulce desconocida: no acudiste a la cita. Si aún quieres conocerme quedemos domingo a las 19.00 delante del Palacio Balana. Yo moto blanca. El Corsario Errante". Altres cites surten millor. Com a mínim, tenen comprovat un cas en què dos joves es van fer nòvies amb "Corazonadas". I ho van explicar pels micròfons de la ràdio, amb Xavier Sardà i el Sr. Casamajor. És clar que també tenen constància, a través d'unes quantes queixes, que hi ha gent viva que veu l'avis al diari i es presenta per supllantar l'anònim que ha firmat. En català i castellà, els fanàtics de les "Corazonadas" escriuen cada setmana, de vegades per fer un clau, de vegades per fantasia romàntica i de vegades per l'ofici de ficar-hi cullerada.